

Η μοναχή Βαρσανουφία και το δισάκι με τα

[δόδοξη πίστη](#)

Στο μοναστήρι της Όπτινα ζούσε μια μοναχή σχεδόν

ενενήντα ετών.Το όνομά της ήταν Βαρσανουφία και περιπλανιόνταν με ένα ραβδί στο χέρι από το ένα μοναστήρι στο άλλο.

Όλη της η περιουσία ήταν δυο δισάκια τα οποία κουβαλούσε μαζί της.Στο ένα δισάκι είχε κάποια ξεροκόμματα ψωμί ενώ τα υπόλοιπα ήταν χαρτιά μνημόνευσης η πλειοψηφία των οποίων ήταν παλιά και φαγωμένα.

Η προσκυνήτρια ερχόνταν στην Όπτινα συνήθως το βράδυ και χτυπούσε με το ραβδί στο παράθυρο:«Αφήστε με να διανυκτερεύσω»!

Άλλοι την άφηναν και άλλοι όχι,γνωρίζοντας την συνήθεια της μοναχής να μην κοιμάται το βράδυ,προσευχόμενη γονατιστή όλη νύχτα.Δεν θα ήταν τίποτα εαν μόνο αυτή δεν κοιμόνταν,κατά τα μεσάνυχτα όμως ξύπναγε όσους κοιμόνταν:«Γιατί κοιμάσαι υπναρά;Σκέψου την Τελική Κρίση και σήκω να προσευχηθείς!»Εδώ να σημειώσουμε ότι επέμενε πολύ μέχρι να σηκωθούν γι αυτό πολλές φορές το ξημέρωμα την έβρισκε στον σταύλο ή σε καμιά αποθήκη,μαζί με τα πολύτιμα πράγματά της.Εκτιμούσε πολύ τα δισάκια της ,αντιθέτως τα ζεστά ρούχα που τις έδιναν τα χάριζε ή τα παρατούσε.

Η μοναχή Βαρσανουφία ήταν παρθένος και είχε καρεί μοναχή από πολύ νεαρή.Κανείς δεν ήξερε γιατί περιπλανιόνταν,όχι πάντως επειδή δεν είχε καταφύγιο

Παλαιότερα ερχόνταν σπάνια στην Όπτινα και μόνο στα βαθιά γεράματα

εγκαταστάθηκε εκεί.Τα χρόνια είχαν αρχίσει να την βαραίνουν και οι περιπλανήσεις είχαν μειωθεί,ενώ στις ακολουθίες καθόνταν σ'ένα στασίδι.Βασικά δεν καθόνταν μόνο στις ακολουθίες αλλά ερχόνταν στον ναό από τις πέντε το πρωί.Έβγαζε τα χαρτάκια της από το δισάκι της και όλη την ημέρα καθόνταν εκεί προσευχόμενη και μνημονεύοντας ονόματα.

Δεν πήγαινε στην τράπεζα της μονής για να φάει αφού το φαγητό δεν την ενδιέφερε.Εαν την σέρβιρες κάτι ψευτομασουλούσε,εαν όχι έβγαζε ένα ξεροκόμματο από το δισάκι της,δάγκανε λίγο και το υπόλοιπο το ξαναφύλαγε με μεγάλη προσοχή....

...Πριν πεθάνει παρακάλεσε όσους ήρθαν να την δουν,να πάρει κάποιος το δισάκι με τα ονόματα έτσι ώστε μετά τον θάνατό της να συνεχιστεί η μνημόνευση των ονομάτων

-«Αυτή είναι μια μεγάλη αρετή των χριστιανών,να μνημονεύουν τους κεκοιμημένους!έλεγε ταπεινά και κοίταζε με ελπίδα στα μάτια τον καθέναν ξεχωριστά.

Όλοι όμως κοίταζαν αλλού και κανένας δεν αναλάμβανε να πάρει τα δισάκια με τα ονόματα των κεκοιμημένων που ζύγιζαν τουλάχιστον δέκα-δεκαπέντε κιλά.

Λένε πως η μοναχή Βαρσανουφία ήξερε όλα τα ονόματα απέξω.Είχε μια πολύ καλή μνήμη και να πως το κατάλαβα αυτό:

Μετά τον θάνατο της μητέρας μου,μοίραζα στην εκκλησία φρούτα και γλυκά για το συγχώριο.Όταν είδα την μοναχή Βαρσανουφία σε μια γωνία να προσεύχεται,ήδη τα είχα μοιράσει όλα.Βρήκα ωστόσο δυο μικρές ντομάτες στην τσάντα μου.Της τις έδωσα και την παρακάλεσα να προσεύχεται για την ψυχή της κεκοιμημένης δούλης του Θεού Αναστασίας.Μετά από πέντε χρόνια και ενώ βρισκόμουν έξω από τον ναό,με φώναξε και μου είπε:»Την μητέρα σου Αναστασία την μνημονεύω πάντοτε...»

Θυμάμαι μιαν ακόμη ιστορία που σχετίζεται με το κοιμητήριο της πόλης Κοζέλσκ.Στα χρόνια των διωγμών όταν έκλεισαν τα μοναστήρια,εδώ έθαβαν τους μοναχούς της Όπτινα και τις μοναχές του Σαμόρντινο αλλά κανείς δεν γνώριζε τα ονόματά τους.Αρχεία δεν διατηρήθηκαν,ενώ οι επιγραφές των τάφων με τον καιρό

ξεθώριασαν.Οι ιερομόναχοι της Όπτινα συχνά έκαναν εδώ μνημόσυνα,μνημονεύοντας τους κεκοιμημένους με αυτόν τον τρόπο:«Κύριε,Εσύ γνωρίζεις τα ονόματά τους»

Μια φθινοπωρινή ημέρα ήρθαν στο κοιμητήριο για το μνημόσυνο.Τα χρυσοκίτρινα φθινοπωρινά φύλλα του σφένδαμου είχαν σκεπάσει τα μνήματα και στα στενά δρομάκια είχαν σχηματιστεί ολόκληροι σωροί.Ξαφνικά μέσα απο έναν σωρό πετάχθηκε χαρούμενη η μοναχή Βαρσανουφία.

Αδελφή Βαρσανουφία,τι κάνεις εκεί;ρώτησαν όλοι έκπληκτοι.Περνάς το βράδυ σου στο κοιμητήριο;

Εμένα οι νεκροί με αγαπάνε,τους απάντησε η μοναχή και ταυτόχρονα οδήγησε τους αδελφούς στο κοιμητήριο λέγοντάς τους ποιος και που είναι θαμμένος!

Έτσι οι μοναχοί της Όπτινα ερχόνταν συχνά στο κοιμητήριο για να φτιάξουν τις επιγραφές στους τάφους με την καθοδήγηση της μοναχής.Ταυτόχρονα τους διηγούνταν το θάρρος και το σθένος των ομολογητών που υπέφεραν για τον Χριστό στα χρόνια των διωγμών.Τους θυμόνταν όλους,τους γνώριζε,τους αγαπούσε και το βράδυ προσευχόνταν γι αυτούς.Σπάνια την έβλεπε κάποιος να κοιμάται.

-Αδελφή Βαρσανουφία,την ρωτούσαμε,πως αντέχεις χωρίς ύπνο;

-Με βοηθούν οι νεκροί,απαντούσε αυτη με χαρά.....!

....Τώρα στα μνημόσυνα στην Όπτινα μνημονεύουν την μοναχή Βαρσανουφία.

Η μοναχή τους αγαπούσε όλους,όμως αγαπούσε τους κεκοιμημένους πιο πολύ και από τους ζωντανούς.Αυτοί της φαινόταν πιο ενδιαφέροντες αφού ΕΚΕΙ όλα είναι ΑΛΗΘΕΙΑ.Στην γη η ψυχή αισθάνεται στριμωγμένη στην ματαιότητα και μας πιέζουν οι έγνοιες και οι φροντίδες για τα φθαρτά και τα περαστικά.Γι αυτό ίσως σε όλη της την ζωή περιπλανιόνταν,μακριά από τις έγνοιες για τα φθαρτά,ξεχνώντας τις ανάγκες της ζωής έτσι όπως ένας μεγάλος ξεχνά τα παιδικά του παιχνίδια.Η πίστη της μοναχής Βαρσανουφίας ήταν απλή.

Εμείς μόνο ζητάμε στα μνημόσυνα -μας εξηγούσε-όπως οι κεκοιμημένοι να προσεύχονται για εμάς στο Θεό.Και αυτά δεν είναι κούφια λόγια αλλά η πραγματικότητα.Προσεύχονται για εμάς,μας θυμούνται και μας αγαπούν.Όλα τα επίγεια θα φθαρούν,το μόνο που θα μείνει είναι η αγάπη...

Από το βιβλίο της Нина павлова-михайлов день(Νίνας Πάβλοβα-Η ημέρα του Αρχαγγέλου Μιχαήλ)

Απόδοση στα ελληνικά π.Γεώργιος Κονισπολιάτης/proskynitis.blogspot.

Πηγή: proskynitis.blogspot.gr